

De schreeuw van het bloed

Ik zag stromen van mensen. Allemaal gingen ze rechtstreeks naar de rand van de steile afgrond. Er was gekrijs als zij plotseling begrepen dat zij vielen...

Toen verwonderde ik mij waarom niemand ze tegenhield.

De tam-tam dreunde de hele nacht door. De duisternis huiverde om mij heen als een levend, tastbaar wezen. Ik kon niet in slaap komen, dus lag ik wakker en keek; en ik zag iets vreems. Het leek precies op het volgende: ik stond op een grazige vlakte en aan mijn voeten was een afgrond die loodrecht naar beneden ging in een oneindige diepte. Ik keek, maar zag geen grond; alleen maar wolkenvelden, zwarte en woest kronkelende waterstromen, grote versluisde, beschaduwde holen en niet te peilen diepten. Ik deinsde terug, duizelig van de diepte.

Toen zag ik mensengedaanten achter elkaar bewegen over het gras. Zij gingen naar de rand. Er was een vrouw met een baby in haar armen en een kindje hield zich aan haar rok vast. Zij was nu bij de rand gekomen. Toen zag ik dat zij blind was. Zij tilde haar voet op voor de volgende stap. . . haar voet zweefde in de lucht. Zij stortte neer en de kinderen na haar. O, die angstkreet toen zij vielen! Grijpend in de lucht stierven zij.

Toen zag ik nog meer mensenstromen komen uit alle richtingen. Allemaal waren ze blind, stekeblind; allen gingen rechtstreeks naar de rand van de steile afgrond. Er was gekrijs als zij plotseling begrepen dat zij vielen. Hulpeloos opgestoken armen, pakkend, grijpend in de lucht. Maar enkelen stortten neer zonder een geluid te geven.

Toen verwonderde ik mij, met ontzetting, waarom niemand hen tegenhield bij de rand van de afgrond. Ik zelf kon het niet. Ik stond aan de grond genageld en ik kon niet roepen. Ik spande mij in en probeerde het, maar alleen maar een gefluister was hoorbaar. Toen zag ik dat langs de rand van de afgrond met tussenruimten wachtposten waren geplaatst. Maar de wachtposten waren te ver uit elkaar; er waren grote onbewaakte openingen tussen. Door deze openingen vielen de mensen in hun blindheid, totaal niet gewaarschuwd. Het groene gras scheen mij bloedrood toe. De kloof gaapte als de mond van de hel.

Toen zag ik als een toonbeeld van vrede een groep mensen onder een paar bomen, met hun ruggen naar de kloof gekeerd. Zij maakten kransen van madeliefjes! Soms, wanneer een doordringende kreet door de stilte sneed en hun oren bereikte, bracht dat hen in beroering en dachten zij dat het een nogal bekend geluid was. En wanneer één van hen aanstalten maakte en iets wilde gaan doen om te helpen, trokken de anderen deze persoon weer neer. "Waarom maak jij je daar zo druk om? Je moet wachten op een duidelijk omschreven oproep van God voordat je gaat".

Er was nog een andere groep. Die bestond uit mensen die een groot verlangen hadden om meer wachtposten te plaatsen, maar zij merkten dat er maar heel weinig mensen wilden gaan en soms waren er geen wachtposten over mijlen en mijlen langs de rand van de afgrond.

Eens stond een meisje alleen op haar post de mensen terug te sturen, maar haar moeder en enkele familieleden riepen en herinnerden haar er aan dat de tijd van haar verlof was angebroken.

Toen zij tenslotte met verlof ging was er nog steeds niemand gevonden om haar open plaats in te nemen. Dus stortten meer en meer mensen neer als een waterval van zielen.

Eén keer greep een jongeman een graspol vast die aan de uiterste rand van deze kloof groeide. Hij hield zich krampachtig vast en schreeuwde het uit, maar niemand scheen hem te horen. Toen begaven de wortels van het gras het en met een gil stortte die jongeman in de diepte. En de twee handen omklemden nóg de afgescheurde graspol.

De jonge vrouw die verlangde terug te zijn op haar plaats meende dat zij de jongere hoorde schreeuwen. Zij sprong op en wilde gaan, maar haar familieleden berispten haar, en zeiden dat niemand ergens onmisbaar is; voor de open plaats zou wel goed gezorgd worden, zo wisten zij te vertellen. Toen zongen zij een lofzang. Maar door de lofzang heen kwam een ander geluid, dat leek op de pijn van miljoenen gebroken harten, uitgewrongen in één volle druppel, één snik. En een afgrijselijke, dikke duisternis was op mij, want ik wist wat het was: de schreeuw van het bloed!

Toen klonk een duidelijke stem, de stem van de Heere. Hij zei: 'Wie zal Ik zenden, en wie zal voor Ons heengaan? Toen zei ik: "Zie, hier ben ik, zend mij". Toen zei Hij: "Ga heen, en zeg tot dit volk: ..." (zie Jes. 6:8-9).

***Waarom wacht u nog?
De Heere Jezus zei: "Gaat heen in de hele wereld
en predikt het Evangelie aan alle schepselen" (Mark. 16:15).
"En zie, Ik ben met u alle dagen" (Matth. 28:20).***

*Ingezonden door P. Curtis, zendeling in Congo
(naar een verhaal van Amy Carmichael, zendelinge in India).*